

обов'язкових платежів, станом на 1 квітня 2018 року, після численних реформ, єдиний податок замінює лише 5 платежів. Також існує обмеження щодо застосування системи спрощеного оподаткування залежно від в обсягу можливого доходу, кількості найманих працівників та видах діяльності.

«Після прийняття Податкового кодексу спрощена система звітності надає суб'єкту малого підприємництва низку переваг, таких як: спрощується ведення поточного бухгалтерського обліку та форм фінансової звітності, що передбачена Положеннями (стандартами) бухгалтерського обліку; замість різноманітних форм податкової звітності за податками та зборами, які заміщуються єдиним податком, заповнюється одна форма звітності; значно спрощуються розрахунки, пов'язані з визначенням сум податків.»[2] Отже, ще одним позитивним фактором є те, що підприємство може економити на витратах оплати праці для великого штату бухгалтерії, а ці кошти направляти на розвиток/розширення виробництва підприємства, удосконалення якості товарів чи послуг тощо.

Переваги спрощеної ссо:

- 1) зменшується кількість податків і зборів, що сплачуються;
- 2) значно полегшується облік (документальний) господарської діяльності платників податків;
- 3) не потрібно додаткових знань у галузі оподаткування і немає потреби відстежувати всі зміни у законодавстві про податки і збори, що вносяться досить часто;
- 4) полегшується здійснення податкової звітності;
- 5) надається право вибору реєстрації як платника ПДВ;
- 6) сфера застосування єдиного податку набагато ширша, ніж фіксованого податку;
- 7) витіснення з ринків монополістів.

Недоліки ссо:

- 1) обмеження за обсягом доходу (розмір виручки) таких суб'єктів;
- 2) обмеження за способом розрахунків юридичними особами;
- 3) відсутність окремого Закону для регулювання питань використання ссо, чи розділу в ПКУ;
- 4) обмеження видів діяльності, які дають право використовувати ссо.

Підприємства малого бізнесу, потребують постійної підтримки з боку влади, адже саме вони є рушійною силою для розвитку економіки та основою стабільної економіки. З метою розвитку саме сфери малого та середнього бізнесу можна скористатися досвідом інших країн, таким як надання пільгових кредитів на розвиток чи створення нових продуктів та послуг, створення окремої служби для консультації ведення бізнесу малими підприємствами. Така підтримка з боку влади дала б нові поштовхи для розвитку бізнесу в країні, для удосконалення товарів та послуг, що виробляються, створення нових робочих місць тощо.

Список використаної літератури

1. Милявська, Сутність єдиного податку та особливості його застосування суб'єктами малого бізнесу [Електронний ресурс] / Милявська . Дт-Кт : Все о бухгалтерському учёте. Режим доступу : <http://dt-kt.net/books/book-16/chapter-157/>
2. Дуб К. Ю. Оподаткування малого бізнесу в Україні: принципи, завдання та перспективи розвитку [Електронний ресурс] / Дуб К.Ю. Режим доступу : <http://ukr.vipreshebnik.ru>
3. Спрощена система оподаткування, обліку та звітності – єдиний податок [Електронний ресурс] / Навчальні матеріали онлайн. Режим доступу : http://pidruchniki.com/67057/ekonomika/sproschena_sistema_opodatkuвання_obliku_zvitnosti_yediniy_podatok;
4. Офіційний веб сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс] / Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua/>

Дедюхіна Н.Ю., студентка гр. МАОн-161
Науковий керівник – Скопир Ю.М., к.е.н., доцент
Чернігівський національний технологічний університет (м. Чернігів, Україна)

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ АМОРТИЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Основні засоби є важливою і невід'ємною складовою фінансово-господарської діяльності будь-якого підприємства, вони відіграють важливу роль, зокрема, в економічних процесах, саме через це термінологія відіграє значну роль у відображенні основних засобів у синтетичному і аналітичному обліку та зрештою у звітності.

У бухгалтерському обліку засоби праці виділено в окремий об'єкт обліку, який має назву «основні засоби».

Основні засоби – сукупність засобів праці, які функціонують у сфері матеріального виробництва в незмінній натуральній формі протягом тривалого часу та переносять свою вартість на заново створений продукт частинами в міру їх зношення [1].

Основні засоби підприємства у процесі експлуатації мають властивість зношуватися, втрачати свої первісні властивості. З метою накопичення фінансових ресурсів для подальшої заміни утримуваних об'єктів на нові підприємства поступово протягом строку їх корисної експлуатації нараховують їх знос.

Знос – це втрата основними засобами фізичних якостей або техніко-економічних властивостей, а внаслідок цього і вартості. Це економічна категорія для кількісного визначення зменшення вартості засобів праці протягом терміну їх служби.

Існує 2 типи зносу:

Матеріальний (фізичний) знос – це частина вартості, яку віддає продукту засіб праці внаслідок його використання в тому розмірі, в якому він втрачає споживчу вартість. Матеріальний знос є результатом використання активів, а також дії природних факторів (сонця, вітру).

Моральний знос – це знос, викликаний темпами технічного прогресу і зумовлює здешевлення діючих основних засобів підприємства, а також призводить до зниження виробничої потужності, продуктивності праці, втрати якісних характеристик продукту і росту усіх видів витрат.

В Україні у бухгалтерському обліку відповідно до П(С)БО 7 «амортизація» характеризує систематичний розподіл вартості, яка амортизується, необоротних активів протягом терміну їхнього корисного використання [3].

Амортизацію на підприємствах нараховують на основі П(С)БО 7 «Основні засоби». Однак цей стандарт не дає змоги повною мірою розкрити механізм точного встановлення терміну корисного використання і методики визначення ліквідаційної вартості, оскільки вибір способу амортизації часто зводиться до найбільш простого у використанні.

Термін корисного використання об'єкта можна визначити на основі технічної документації, що додається до об'єктів. Проте, незважаючи на доступність і надійність, цей метод не дає змоги враховувати індивідуальних особливостей експлуатації активу. Встановити термін корисного використання активу можна загалом за групами, визначеними податковим законодавством, зокрема Податковим кодексом України.

Проте це групування також унеможливує врахування специфіки окремого об'єкта основних засобів та умов його використання. Варто зауважити, що Податковий кодекс надає можливість підприємствам самостійно на власний розсуд встановлювати строки корисного використання об'єктів основних засобів, з однією умовою. Якщо термін корисного використання, встановлений підприємством, буде меншим за мінімально допустимий, то для розрахунку амортизації в податковому обліку необхідно керуватися строками корисної експлуатації, які передбачені ПККУ.

Суть податкової амортизації полягає в тому, що сума амортизації, яка сформувалась у бухгалтерському обліку, коригуватиметься на податкові різниці.

До податкових різниць при нарахуванні амортизації можна віднести: - амортизацію основних засобів не виробничого призначення;

- проведення дооцінки та переоцінки об'єктів основних засобів;

- обмеження при проведенні ремонтів основних засобів.

Податковий кодекс України, при нарахуванні амортизації, пропонує використовувати усі методи, передбачені П(С)БО 7, окрім виробничого: прямолінійний, зменшення залишкової вартості, прискореного зменшення залишкової вартості, кумулятивного.

Аналізуючи всі методи, які сьогодні застосовуються на українських підприємствах при розрахунках амортизації, слід підкреслити, що за різними методами використовується й різна база нарахування амортизаційних відрахувань: лінійний і кумулятивний методи – вартість основного засобу, що амортизується; метод зменшення залишкової вартості та подвійного зменшення залишкової вартості – залишкова вартість основного засобу на початок кожного звітного року (у перший рік – первісна вартість); виробничий метод – обсяг продуктивної віддачі (виробітку) конкретним об'єктом основного засобу [2].

Список використаних джерел

1. Бойко В.М. Бізнес: словник-довідник / В.М. Бойко, П.Г. Вашків. – К.: Україна, 2009. – 565 с.
2. Кундеус О.М. Нарахування амортизації згідно нового податкового кодексу України / О. М. Кундеус // Інноваційна економіка. – 2011. - № 7. - С. 120-127.
3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затверджено наказом Міністерства фінансів України від 27.04.2000 р. №92 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0288-00>

Держилова Ю.В., магістр 2 курсу, гр. МОАн-161
Науковий керівник - Онищенко В.П., доцент, к.е.н.

Чернігівський національний технологічний університет (м. Чернігів, Україна)

ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА «ВИТРАТ» ЗА НАЦІОНАЛЬНИМИ ТА МІЖНАРОДНИМИ СТАНДАРТАМИ

Актуальність та постановка проблеми. Витрати підприємства – один з найважливіших елементів діяльності підприємства, є основою для прийняття управлінських рішень і становлять базову категорію бухгалтерського обліку. І звісно, фінансову основу складають – доходи підприємства. Адже виходячи із цих факторів вони і визначають суму прибутку як кінцевого результату ефективності діяльності підприємства, котрий формується ним в процесі своєї діяльності. Також, без сумніву, можна сказати, що здійснення виробництва неможливе без витрат, адже відомо, що вони є його передумовою. Разом з тим витрати виступають як основа конкуренції: ті підприємства, які постійно чи хоча б періодично знижують свої витрати мають шанс виграти в умовах конкурентної боротьби. Адже саме витрати мають суттєвий вплив на те, чи залишиться підприємство на даному ринку, чи зможе підтримувати відповідний статус, чи все ж таки змушене буде його покинути. Проте, поділ бухгалтерського обліку на фінансовий, управлінський і податковий визначило неоднозначну інтерпретацію даного поняття. Досліджуваній проблемі приділяється велика увага і в українській, і в міжнародній теорії і практиці бухгалтерського обліку.

Аналіз останніх досліджень. Питання обліку витрат підприємства займає вагомe місце і вивченням цього